

Arrest

nr. 269 641 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 1 augustus 2020, diende op 11 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster heeft een Italiaans visum type C ontvangen, geldig van 16 januari 2020 tot 7 februari 2020, voor haar paspoort, afgegeven op 6 augustus 2017 (VIS).

1.2. Op 27 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 30 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 18 maart 2021 van 14u10 tot 18u03 bijgestaan door een tolk die de taal Farsi machtig is. U werd een tweede maal gehoord op het CGVS op 17 mei 2021 van 14u07 tot 18u33 bijgestaan door een tolk die de taal Farsi machtig is. Uw advocaat meester Din loco meester Van Eenoo was gedurende beide persoonlijke onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Ahvaz waar u altijd heeft gewoond. Tijdens uw universitaire studies schreef u artikels over maatschappelijke onderwerpen zoals de situatie van studenten in Ahvaz, het gebrek aan zuivere lucht en studentenvoorzieningen. Hierdoor kreeg u initieel sancties opgelegd vanuit de universiteit, zo werd u de toegang tot bepaalde seminaries ontnomen, en later werd u weggestuurd. Door tussenkomst van een bemiddelaar mocht u echter toch uw studies afmaken.

Nadat u een relatie was aangegaan met S. M. S., bleek na een tijdje dat hij zeer manipulatief was en mentale problemen had. U besloot de relatie te verbreken. S. ging hier echter niet mee akkoord en begon u te chanteren, onder andere met enkele foto's die hij had gemaakt tijdens uw relatie. Hij bedreigde u telefonisch en via valse profielen op sociale media. U zag zich genoodzaakt een klacht in te dienen tegen hem voor stalking en bedreiging, wat u deed in de achtste maand van 1395 (volgens de Perzische tijdsrekening, oktober/november 2016 volgens de westerse tijdsrekening). Nadat er geen gehoor werd gegeven aan deze klacht, besloot u een advocaat in te schakelen waarop u in de tiende maand van 1395 (december 2016/januari 2017) opnieuw klacht indiende. Ditmaal werd er wel gevolg gegeven en werd er een onderzoek gestart door de Iraanse autoriteiten. De bank – en persoonsgegevens van S. werden opgevraagd, alsook de telefoongegevens van de telefoonnummers die hij had gebruikt om u te bedreigen. Daarnaast werd er een stemtest uitgevoerd om zijn stem te vergelijken met die van de audio-opnames die u aan de autoriteiten had bezorgd. Er vonden verschillende hoorzittingen plaats.

In ordibehesht 1396 (april/mei 2017) keerde een jeugdvriendin, R., terug uit Georgië nadat zij daar enkele jaren had verbleven. Jullie begonnen opnieuw af te spreken en daar jullie samen waren opgegroeid en elkaar goed kenden, vertelden jullie bijna alles tegen elkaar. De tweede of de derde keer dat jullie elkaar zagen kwamen ook uw problemen met S. ter sprake en het feit dat het niet goed ging met u. U vertelde tegen R. dat u vond dat de oorzaak van uw problemen bij de islam lag, en dat er voor u als vrouw geen plaats was binnen de islam. R. bleek het daar mee eens te zijn en aan het eind van de maand tir 1396 (midden juli 2017) vertelde R. u dat zij geen moslim meer was en zich in Georgië bekeerd had tot het christendom. U dacht niet meteen een christen te willen worden, maar was wel onder de indruk van de rust die ze uitstraalde en wilde deze rust ook bekomen. Enkele gesprekken later stelde R. u voor om naar een bijeenkomst van een groepje te gaan, wat u in shahrivar 1396 (augustus/september 2017) voor het eerst deed. Er bleken naast R. en uzelf nog drie nichtjes van R. aanwezig te zijn, Sa., F. en Fa., allen nog niet bekeerd, maar wel geïnteresseerd in het christendom. Deze drie personen hadden al enkele keren deelgenomen aan bijeenkomsten van R. Nadien ging u nog verschillende keren naar bijeenkomsten, in totaal 10 tot 15 keer, telkens in de kapperszaak van Fa., en de laatste keer vond plaats in de zomer van 1398 (zomer 2019). Tijdens de bijeenkomsten predikte R. en verschillende onderwerpen kwamen aan bod, zoals de gelijkenis tussen man en vrouw, het huwelijk, en het leven van Christus. Tijdens de bijeenkomsten werden af en toe foto's en video's genomen als herinnering aan het moment. U durfde zich in Iran niet te laten dopen, daar de rechtszaak tegen S. nog lopende was en u schrik had om de zaak erger te maken. U voelde zich enorm geïsoleerd en durfde niets te ondernemen.

Op 13/09/1396 (4/12/2017) werd S. veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden met uitstel. U ging hier echter niet mee akkoord daar u vermoedde dat S. zijn contacten bij de Iraanse autoriteiten had gebruikt om een lagere straf te krijgen en ging tegen het vonnis in beroep. Op 27/01/1397 (16/04/2018) werd de initiële strafmaat echter in beroep bevestigd. U werd na de definitieve uitspraak nog enkele keren telefonisch benaderd door S. waarbij hij dreigde om zoutzuur in uw gezicht te gooien. Nadat u van telefoonnummer veranderde, hoorde u na de tweede of derde maand van 1397 (mei/juni/juli 2018) niets meer van hem.

In het midden van aban 1398 (eerste helft van november 2019) nam Sa. samen met haar zus deel aan een betoging, zoals er in die periode wel meer werden georganiseerd naar aanleiding van de benzineprijsstijgingen.

Nadat Sa.'s avonds terug naar huis keerde, vielen de Iraanse autoriteiten bij haar thuis binnen en werd Sa. gearresteerd. Er werd een huiszoeking uitgevoerd en haar laptop en gsm werden in beslag genomen. De volgende ochtend vroeg belde R. u op om te vertellen over deze arrestatie en huiszoeking. U was hierdoor enorm geschrokken en beseftte dat u niet veel tijd had om uzelf in veiligheid te brengen. U vertelde aan uw moeder, broer en zus over uw christelijke activiteiten. U wist dat ze er niet blij mee gingen zijn, maar ook dat ze er alles aan zouden doen om u te helpen. Diezelfde middag belde de moeder van R. naar uw moeder om te vertellen over de arrestatie en de huiszoeking. Ze wist mee te delen dat Sa. was geïdentificeerd op de betoging aan de hand van camerabeelden. Via uw broer vond u een smokkelaar die uw vertrek uit Iran regelde. Een week na de arrestatie van Sa. ging u onderduiken in de woning van een vriend van uw broer in de buurt van Arak. U bleef ongeveer drie weken in die woning, terwijl de smokkelaar alle documenten regelde. Uzelf ging nog eenmaal naar de ambassade op 25 azar 1398 (16 december 2019). Op 17 januari 2020 kon u Iran verlaten met een visum voor Italië. Twee weken na uw aankomst in Italië vernam u van uw moeder dat de autoriteiten een huiszoeking verricht hadden in uw woning. Uw moeder werd ondervraagd en ze hadden een arrestatiebevel voor u. Uw moeder vertelde dat de autoriteiten u op foto's en videoclips van Sa. hadden gezien. Omwille van de covid-19 crisis bleef u in Italië tot 1 augustus 2020 waarna u naar België reisde en op 11 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vernam intussen via een vriend van uw broer dat er inmiddels een uitreisverbod tegen u is uitgevaardigd en dat uw dossier nog steeds open staat. In België nam u initieel deel aan vieringen in de kerk van Turnhout, waarna u overschakelde naar het Christian Center in Brussel die een uitgebreider programma aanbieden. U volgt binnen het Christian Center bijbelstudie, waarvan u een eerste niveau succesvol beëindigde en neemt deel aan de vieringen. Op 8 augustus 2021 liet u zich dopen. U vreest bij terugkeer naar Iran vervolgd te worden omwille van uw bekering naar het christendom. Daarnaast vreest u opnieuw problemen te kennen met S. M. S.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw rijbewijs, een verzegelde en bestempelde kopie van het gerechtelijk dossier in verband met de klacht die u indiende tegen S. M. S., een kopie van een brief van het Christian Center waarin bevestigd wordt dat u lid bent van hun kerk en bijbelstudie volgt, een kopie van een certificaat van het behalen van niveau 1 van de bijbelstudie en een kopie van uw doopcertificaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u zich meer op uw gemak voelde bij een vrouwelijke ambtenaar en tolk (Vragenlijst DVZ, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden de persoonlijke onderhouden afgenomen door een vrouwelijke ambtenaar in het bijzijn van een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u alvorens uw verzoek om internationale bescherming in België meer dan een half jaar in Italië verbleef zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Uw verweer dat u met de smokkelaar een bedrag had afgesproken om u tot België te brengen en dat u meent dat de omstandigheden voor vluchtelingen in België beter zijn dan in Italië volstaat in deze niet (NPO I p. 8). In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers worden aangenomen dat een behandeling en rechten in Italië in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten. Voorgaande vaststelling plaatst aldus een ernstig voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering in Iran tot het christendom bekeerd te zijn.

Zo liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen over het moment van uw bekering. Hoewel u stelde dat een bekering niet van de ene op de andere dag gebeurt en er dus niet echt een datum op geplakt kan worden (NPO I p. 5), kan er wel vanuit gegaan worden dat als u dan om een datum wordt gevraagd u hier wel consequent in bent. Daar slaagde u echter niet in. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u zich bekeerde tot het christendom in ordibehest 1396 (april/mei 2017) (Vragenlijst DVZ, vraag 9, afgenomen op 13.10.2020). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hield u het echter op shahrivar 1396 (augustus/september 2017), het moment waarop u naar de bijeenkomsten begon te gaan (NPO I p. 5). In ordibehest 1396 had u volgens uw eigen verklaringen nog geen kennis gemaakt met het christendom, uw vriendin R. vertelde immers pas eind tir 1396 (juli 2017) over haar bekering (NPO II p. 5). Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de start van uw bekering ondermijnt danig diens geloofwaardigheid.

Verder moet gewezen worden op de beperkte christelijke activiteiten die u onderhield in Iran. Zo bent in een periode van twee jaar slechts 10 tot 15 keer naar een bijeenkomst geweest en had u daarnaast geen enkele andere christelijke geloofsactiviteiten (NPO II p. 8, 12). Bovendien blijkt u al in de zomer van 1398 (zomer 2019) voor het laatst te hebben deelgenomen aan een bijeenkomst (NPO II p. 8), terwijl u nog tot januari 2020 in Iran bent gebleven en u pas problemen ervaarde midden aban 1398 (november 2019) (NPO I p. 7, NPO II p. 14). Dergelijke beperkte geloofsactiviteiten wijzen niet op een diepgaande overtuiging en beleving van uw nieuwe geloof en ondermijnen aldus bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.

Voorts blijken uw gedragingen weinig geloofwaardig. U was op het moment van uw bekering nog steeds verwickeld in de gerechtelijke procedure die u had opgestart tegen uw ex-vriend. U voelde zich geïsoleerd en durfde niets te ondernemen om uw zaak niet nog erger te maken (NPO II p. 10). U beweert bovendien dat uw ex-vriend in staat is om via zijn connecties de werking van justitie te manipuleren (NPO I p. 9-10). Het mag dan ook verbazen dat u wel het risico nam om deel te nemen aan christelijke bijeenkomsten zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen. Het enige wat u kon doen was voorzichtig zijn in uw communicatie en met niemand hierover spreken (NPO II p. 9). Dat u dan wel foto's en video-opnames maakte van de bijeenkomsten en dit beeldmateriaal op uw gsm en laptop bewaarde zonder enige vorm van beveiligingsmaatregelen en zonder enig plan in het geval iemand in de problemen zou komen door dit beeldmateriaal, mag dan ook verbazen. Uw verklaring voor uw nalatige gedrag, dat u nooit dacht dat het zo zou aflopen, kan gezien uw eerdere ervaringen met de Iraanse autoriteiten en gezien u zich bewust was van de opsporingscapaciteiten van de autoriteiten niet volstaan (NPO II p. 17).

Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over uw bekering tot het christendom en uw religieuze activiteiten in Iran. Hierdoor komt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten op de helling te staan. Dat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan gehecht worden blijkt tevens uit onderstaande vaststellingen.

Zo schiet u te kort in uw verklaringen over de omstandigheden van de arrestatie van Sa. U wist niet met zekerheid door wie Sa. werd meegenomen, of er een arrestatiebevel was, noch naar waar ze werd meegenomen (NPO II p. 15). U heeft hier ook niet naar gevraagd. Uw verklaringen dat u dacht deze informatie niet meer nodig te hebben, daar er een teller aan het lopen was en u maar beperkte tijd had om weg te geraken, kan niet volstaan, daar deze informatie over de kern van uw probleem gaat en daar u nog een week in uw huis verbleef alvorens onder te duiken (NPO II p. 15, 18). Dit klemmt bovendien des te meer u wel details kon geven over hoe Sa. geïdentificeerd was tijdens de betoging (NPO II p. 15). Verder mag het trouwens verbazen dat Sa. het risico nam om deel te nemen aan een protest. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men in Iran al wordt gestraft louter voor het feit dat men protest uit.

Zichzelf zo in de kijker zetten valt moeilijk te rijmen met de discretie die jullie in acht beweerden te nemen (NPO II p. 9, 14).

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u verwittigd werd van de arrestatie van Sa. Voor de DVZ stelde u dat de moeder van R. u op de hoogte bracht (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat u het van R. te weten kwam (NPO II p. 14, p. 16). Over het tijdstip waarop u gecontacteerd werd was u evenmin eenduidig. Aanvankelijk verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u twee dagen na de arrestatie van Sa. op de hoogte werd gebracht (NPO II p. 14), om even later uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u de volgende ochtend vroeg door R. werd gecontacteerd (NPO II p. 16). Gewezen op uw eerdere verklaringen kon u louter verklaren dat u zich vergist had (NPO II p. 16). Ook over de wijze van contact opnemen was u niet coherent tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, eerst verklaarde u dat het via sms was gegaan, vervolgens via whatsapp, dan weer via een bericht en ten slotte hield u het op een telefonisch contact (NPO II p. 16).

Het verdere verloop van uw vlucht uit Iran kan evenmin voor waar aangenomen worden. Waar u stelde voor de DVZ dat u ongeveer twee maanden ondergedoken bleef in het huis van de vriend van uw broer in Arak (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5), beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u iets meer dan drie weken in dit huis verbleef (NPO II p. 18). U nam bovendien nog het risico om zelf persoonlijk naar de ambassade te gaan tijdens uw onderduiking (NPO II p. 18). Uw voor het CGVS geschetste chronologie mist trouwens coherentie. Sa. werd midden aban 1398 (eerste helft van november 2019) gearresteerd (NPO II p. 14). Een week later dook u onder in Arak (NPO II p. 18). U dook ongeveer 3 weken, misschien iets langer, onder in Arak (NPO II p. 18). U verliet vanuit uw onderduikadres in Arak Iran (NPO II p. 18). U verliet Iran evenwel pas op 17 januari 2021 (NPO I p. 7).

Tot slot wist u bijzonder weinig te vertellen over het lot van uw medegelovigen. U heeft hen niet meer proberen contacteren, naar eigen zeggen uit schrik en omdat u bezig was met het regelen van uw reis. U was bang voor de eventuele gevolgen (NPO II p. 17, 19). Gevraagd of u na uw aankomst in België probeerde om contact met hen op te nemen, stelde u louter dat u hun accounts niet meer kon terugvinden op whatsapp (NPO II p. 20). U ondernam evenwel geen andere pogingen om R. te contacteren (NPO II p. 19). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding staat dan ook geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft en zelfs al liet u zich dopen, wat blijkt uit het doopcertificaat dat u neerlegde, deze christelijke kennis kan via studie verworven worden, zonder dat men daadwerkelijk een oprechte christen is, en een doopsel kan ook louter formeel plaatsvinden, zonder dat er sprake is van een verinnerlijkte overtuiging. Dat u documenten van uw bijbelstudie en doop neerlegde, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Hierbij kan worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit de beschikbare informatie blijkt, voor wat betreft uw activiteiten binnen uw kerkgemeenschap en op sociale media, trouwens dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft de problemen die u kende met uw ex-vriend S. M. S., u werd door hem gestalkt en bedreigd, dient vooreerst opgemerkt dat deze problemen niet de aanleiding voor uw vertrek uit Iran vormden. Immers de veroordeling in beroep van uw ex-vriend dateert van 27/01/1397 (16/04/2018) en de laatste keer dat u iets van hem hoorde was in de tweede of derde maand van 1397 (april/mei/juni 2018) (NPO I p. 10). U bleef echter nog anderhalf jaar in Iran en verliet het land pas op 17/01/2020 (NPO I p. 7). Opmerkelijk is verder dat u voor de DVZ met geen woord repte over deze problemen toen u werd gevraagd naar wat u precies vreesde bij een terugkeer naar Iran. Ook op de vraag of u problemen kende met andere medeburgers antwoordde u negatief (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.4, 3.5, 3.7). Hoewel u deze problemen voor het CGVS wel vermeldde, slaagde u er niet in coherente verklaringen hieromtrent af te leggen. Waar u stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de problemen met S. niet de directe aanleiding waren voor uw vertrek uit Iran, beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat hij de reden was waarom u vertrokken bent uit Iran (NPO I p. 9, NPO II p. 3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees ten opzichte van uw ex-vriend.

Bovendien blijkt dat u voor deze problemen op genoegzame wijze beroep kon doen op het Iraanse rechtssysteem. Uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat het Iraanse gerecht de nodige onderzoeksdaden gesteld heeft. Zo werden de bank –en persoonsgegevens van uw ex-vriend opgevraagd, werd Irancel gecontacteerd om de verschillende telefoonnummers via dewelke hij u had belaagd te verifiëren, werden de audiobestanden die u neerlegde onderzocht en werd er een stemtest afgenomen van uw ex-vriend om te kijken of zijn stem overeenkwam met de audiobestanden, wat zo bleek te zijn. Er werden hoorzittingen georganiseerd en er vond een uitspraak in eerste aanleg en in beroep plaats (NPO I p. 11-13). U maakte gebruik van de u beschikbare rechtsmiddelen, waarbij uiteindelijk in beroep werd bevestigd dat uw ex-vriend een straf van zes maanden voorwaardelijk kreeg (NPO I p. 9). Gedurende heel deze procedure werd u bijgestaan door een advocaat die per volmacht voor u handelde (NPO I p. 14). Waar u beweert dat uw belager gebruik gemaakt heeft van zijn contacten bij de Iraanse autoriteiten om een lichtere straf te krijgen, blijkt echter uit informatie waarover het CGVS beschikt dat voor het gedane misdrijf beschreven in het vonnis door u neergelegd een gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar toegekend wordt. Aldus kan er niet zomaar aangenomen worden dat uw ex-vriend daadwerkelijk zijn connecties misbruikte om zijn straf te ontlopen en kan er besloten worden dat het Iraanse gerecht wel degelijk naar behoren functioneerde. Aangezien u uw bekering tot het christendom en de daaruit volgende door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan niet besloten worden dat u bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen met uw ex-vriend geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de in Iran aanwezige lokale of hogere autoriteiten. Uit voorgaande feiten kan dan ook geen actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

Wat betreft de kritische artikels die u schreef in uw studieperiode waardoor u beperkingen kreeg opgelegd en werd weggestuurd van de universiteit, dient opgemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De sancties die u hierdoor kreeg beperkten zich immers tot de universiteit. Bovendien kon u, nadat u initieel was weggestuurd, na tussenkomst van een bemiddelaar wel uw studies afmaken aan deze universiteit. U verklaarde verder geen problemen te hebben gehad met de ordediensten omwille van deze activiteiten (NPO I p. 5). Aldus kan ook hieruit geen actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw nationaliteit en identiteit staan niet ter discussie, noch het feit dat u over een rijbewijs beschikt. Aan het feit dat u een klacht indiende tegen uw ex-vriend en de gerechtelijke procedure die u als gevolg daarvan doorliep wordt evenmin getwijfeld. Het attest van uw kerkgang in België duidt louter op uw aanwezigheid daar en kan niet duiden op een daadwerkelijke verinnerlijkte beleving van uw geloof. Voor wat betreft uw doopcertificaat en uw diploma van de bijbelstudie die reeds eerder werden besproken, kan eenzelfde conclusie worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht.”

- In een eerste onderdeel gaat verzoekster in op de vluchtelingenstatus.

Ten eerste licht verzoekster haar bekering tot het protestantisme toe.

Verzoekster betwist dat zij enkel heeft verklaard dat zij moest wachten op een smokkelaar in Italië en verwijst naar haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Zij stelt dat zij nog een oom heeft in België met de Belgische nationaliteit, wat niet werd vermeld in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing kan zich ook niet louter verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel, om te motiveren dat verzoekster maar onmiddellijk in Italië een verzoek had moeten indienen. Zeker gezien verzoekster ook verklaarde dat de situatie voor vluchtelingen in Italië ondermaats is. Er wordt verwacht dat meer informatie aan verzoekster hierover wordt gevraagd, wat *in casu* niet gebeurd is. De geloofwaardigheid van verzoekster wordt onmiddellijk onderuit gehaald met een motivering die zelfs niks te maken heeft met haar vrees voor vervolging omwille van haar bekering.

Over de tegenstrijdige verklaringen die zij heeft afgelegd over het moment, het tijdstip van haar bekering, stelt de bestreden beslissing dat verzoekster bij aanvang van de procedure verklaard zou hebben dat zij zich bekeerde in ordibehest 1396 (april/mei 2017). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud vertelde zij dat het in shahrivar 1396 (augustus/september 2017) was, wat het moment van haar deelname aan de bijeenkomsten was. Vooreerst wenst verzoekster nogmaals te benadrukken dat een bekering niet op een dag is gebeurd, zoals zij ook verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud. Verder wenst verzoekster ook op te merken dat dit een fout is in de DVZ-verklaring. Echter kan verzoekster dit onmogelijk aankaarten, als zij hiermee niet geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud. De commissaris-generaal diende verzoekster met deze tegenstrijdigheid te confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud, en niet pas achteraf in de bestreden beslissing. Deze werkwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur. Indien verzoekster met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd geweest was tijdens haar persoonlijk onderhoud, had zij hier de nodige verduidelijkingen kunnen aanbrengen. Door deze kans aan verzoekster te ontnemen, ontnemt de commissaris-generaal verzoekster de kans om hier enig verweer tegen in te brengen. Nu verzoekster in haar verzoekschrift dit wel kan aanhalen, zal dit beschouwd worden als *“post factum”* verklaringen. Zodoende worden alle rechten van verweer van verzoekster ontnomen. Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat zij en R. in ordibehest 1396 terug contact kregen en dat zij vanaf shahrivar 1396 zich begon te bekeren.

Over haar beperkte christelijke activiteiten die zij onderhield in Iran, wenst verzoekster opnieuw te verwijzen naar haar eerdere verklaringen, met name dat een bekering niet op een dag gebeurt. Verzoekster heeft veel tijd nodig gehad om ook haar eigen onderzoek te voeren en, zoals zij ook verklaarde, studeerde verzoekster ook nog op hetzelfde moment dat zij naar de bijeenkomsten ging. Daarnaast verklaarde zij duidelijk dat zij ook angst had, omdat er nog een lopende rechtszaak was tegen haar ex-partner. Verzoekster was door deze vele contacten met de Iraanse autoriteiten extra voorzichtig. Verzoekster vraagt zich af waarom er hiernaar geen enkele verwijzing is in de bestreden beslissing. Met dit zeer pertinent element dient rekening gehouden te worden. Verzoekster had nog een lopende rechtszaak, waardoor het haar niet verweten kan worden dat zij uitermate voorzichtig te werk ging in haar activiteiten in Iran, gezien dit ook verboden is, zoals de commissaris-generaal zelf aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud. Er werd niet met alle verklaringen van verzoekster rekening gehouden bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster stelt dat dit een verplicht is en getuigt van onzorgvuldig bestuur. Ook met betrekking tot de motivering van tegenpartij dat verzoeksters laatste christelijke activiteit in Iran plaatsvond in de zomer van 2019, maar dat zij nog in Iran is gebleven tot januari 2020, verduidelijkt verzoekster dat er op dat moment in Iran verschillende betogingen waren gang tegen het Iraanse regime.

Haar vriendin werd op dat moment ook opgepakt door de Iraanse autoriteiten, omdat zij daaraan had deelgenomen. Gezien de arrestatie van haar vriendin, was het niet meer dan logisch dat de activiteiten even op een lager pitje werden gezet, als voorzorgsmaatregel.

Verzoekster betwist tevens de motivering dat het ongeloofwaardig is dat zij enerzijds maar beperkte christelijke activiteiten onderhield in Iran, zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen, om dan anderzijds te motiveren dat het niet geloofwaardig is dat zij christelijke bijeenkomsten zou volgen, terwijl zij nog verwickeld was in een gerechtelijke procedure. Dit is een tegenstrijdige standaard in de bestreden beslissing. Over de video-opnames en foto's die verzoekster heeft genomen tijdens haar deelname aan de bijeenkomsten, wenst verzoekster te verklaren dat dit inderdaad fout was van haar. Zij wenst evenwel te benadrukken dat zij nooit had gedacht dat de Iraanse autoriteiten haar gsm zouden kunnen hacken. Het oordeel dat het gedrag van verzoekster 'vreemd' of 'opmerkelijk' is, betekent niet per se dat het ook ongeloofwaardig dient te zijn. Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden. Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissing.

De beoordeling dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, kan niet. Verzoekster vraagt zich dan ook terecht af waarop de bestreden beslissing zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt. Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op welke basis een bekering geloofwaardig zou zijn, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering. Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran. Dat de bestreden beslissing oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat wordt aangetoond op basis van welke parameters dit steunt, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, kan dat niet enkel door de commissaris-generaal, louter op basis van wat hij al dan niet geloofwaardig acht. Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat de commissaris-generaal oordeelt dat zijn beoordeling 'vast staat'. In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden. Het verzoekschrift citeert recente *"rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer."* In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk. Het verzoekschrift benadrukt hierbij dat voor de doeleinden van een beoordeling men zich vooral moet bezig houden met diegenen die door de Iraanse staat als 'christenen' worden beschouwd (verzoekschrift, stuk 3). Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is. *In casu* zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikelen 3 en 9 van het EVRM. De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig: (i) verzoekster is reeds gedoopt op 8 augustus 2021; (ii) verzoekster neemt deel aan christelijke activiteiten in België; (iii) verzoekster predikt het protestantse geloof op sociale media. Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van artikelen 3 en 9 van het EVRM.

Opnieuw onder verwijzing naar de rechtspraak van het Upper Tribunal in het Verenigd Koninkrijk (verzoekschrift, stuk 3), vraagt verzoekster dat er een risicobeoordeling gebeurt als er sprake is van een aantal onbetwiste objectieve feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld. *"Een motivering van 4 (! !) pagina's kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar! Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering, verzoekster in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran. Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing. Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoekspllicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen."*

De bestreden beslissing kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran. Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten. Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico-factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling. Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn. Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe. Verzoekster heeft wel degelijk op facebook dergelijke boodschappen over het christendom gepost. Dat heeft zij ook duidelijk verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 5, p. 4). Verzoekster heeft aldus bewijzen neergelegd van haar sociale media en heeft verklaard dat zij deze ook expliciet gebruikt om te prediken. Dit wordt ook niet in twijfel getrokken, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch er wordt echter gesteld dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran. Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekster zal hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoekster ondertussen gedoopt is. Het staat vast dat verzoekster boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door de commissaris-generaal kan niet worden aanvaard. Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime (wat *in casu* ook het geval is) kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer (verzoekschrift, stuk 15).

Ten tweede licht verzoekster haar verklaringen omtrent haar verdere problemen in Iran toe.

Zij volhardt in haar verklaringen, met name dat zij geen enkele informatie had over waar Sa. zich bevond. Ze had het enkel van anderen vernomen, zoals zij ook verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Het kan verzoekster niet verweten worden dat op een moment dat zij aan haar eigen veiligheid dient te denken, zij niet gaat liggen rondbellen om meer informatie te weten te komen over de arrestatie van Sa., gezien zij hiermee haar eigen veiligheid op het spel zet. De bestreden beslissing motiveert ook verder dat verzoekster onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar vlucht uit Iran. Ook hier wenst verzoekster de nodige verduidelijkingen aan te brengen. Zij wenst hier te verduidelijken dat zij naar de vriend van haar broer in Arak is gegaan en dat intussen tijd haar familie een smokkelaar zocht en contacteerde voor haar. Daarna ging zij naar de ambassade voor het visum aan te vragen en op dat moment was zij al twee of drie weken terug in Arak. Ook met betrekking tot haar tijdschronologie wenst zij de volgende verklaringen af te leggen. Verzoekster is eind van de negende maand in de Farsi kalender naar Arak gegaan. In de tiende maand van de Farsi kalender heeft zij het land verlaten. Verzoekster is hierin formeel dat zij dit tijdens haar persoonlijk onderhoud ook zo verklaarde. Ook merkt de bestreden beslissing op dat verzoekster weinig kan vertellen over het lot van haar medegelovigen. Verzoekster wenst hierop te repliceren en volhardt dat de whatsapp-nummers van haar medegelovigen niet meer op whatsapp terug te vinden waren. Verzoekster had ook angst dat haar familieleden, die wel nog in Iran zijn, problemen zouden kunnen ondervinden als zij contact zou proberen opnemen met andere medegelovigen, om te informeren naar hun situatie. Ook wenst verzoekster te stellen dat zij toch moeilijk aan haar zieke moeder van in de 60 jaar, die door de hele situatie al een zwakke gezondheid heeft, kan vragen om te gaan informeren, als dit haar eigen leven ook in gevaar zou brengen. Dit is geenszins redelijk. Tenslotte wenst verzoekster nog enkele opmerkingen te maken over haar problemen die zij gekend heeft met haar ex-partner. Verzoekster wenst te verduidelijken dat de reden dat zij uit Iran gevlucht is, haar bekering en de vrees voor haar ex-vriend betreft. Ook had zij bij aanvang van de procedure geen bewijzen over de problemen met haar ex-partner, de reden waarom zij dit ook toen niet heeft aangehaald. Zij heeft na het eerste persoonlijk onderhoud de documenten gevraagd bij haar familie en zij hebben die daarna dan opgestuurd. Bij aanvang van de procedure kreeg verzoekster ook de tijd niet om in detail in te gaan op alle problemen. Er werd haar gezegd dat zij de kans kreeg om uitgebreid over haar problemen te vertellen, tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. De werkwijze op dat vlak van de Dienst Vreemdelingenzaken is gekend, en de commissaris-generaal kan haar dit achteraf niet verwijten.

Ten derde licht verzoekster haar geloofsactiviteiten in België toe.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeksters geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, omdat haar bekering opportunistisch zou zijn. Verzoekster heeft veel bewijsstukken voorgelegd van haar activiteiten in België, die geenszins in twijfel worden getrokken.

Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij al meer dan een jaar onafgebroken activiteiten volgt in de kerk in België en dat zij hier ook de nodige bewijsstukken van kan voorleggen. Dat een doop niet aanvaard wordt als een bewijs van bekering, omdat het niet zou getuigen van een 'verinnerlijkte overtuiging' kan gewoonweg niet aanvaard worden. Vooreerst is het niet het Commissariaat-generaal die beslist of iemand al dan niet voor een doopsel in aanmerking komt. Dit gebeurde door de kerk zélf, waardoor hier wel degelijk enige geloofwaardigheid aan gekoppeld dient te worden. Het is niet aan het Commissariaat-generaal om te beoordelen of iemand voor een doopsel in aanmerking komt. Dat de autoriteit van een kerk en hun ervaring botweg naast zich wordt neergelegd omdat er geen sprake is van een verinnerlijkte overtuiging, kan geenszins aanvaard worden. Als het Commissariaat-generaal zich in de plaats gaat stellen om hierover een beoordeling te maken, dan kan er aan elke gelovige getwijfeld worden en verdwijnt elke mogelijkheid tot het bewijzen van iemand zijn oprechte en persoonlijke overtuiging. De beslissing dat iemand al dan niet in aanmerking komt voor een doopsel, ligt louter en alleen in handen van de kerk. Dit behoort niet tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal. Dat verzoekster gedoopt is, kan met de motivering in de bestreden beslissing niet zomaar genegeerd worden. Zeker gezien verzoekster beschikt over een doopcertificaat én degelijke christelijke kennis. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig worden geacht. Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging. Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van de commissaris-generaal. Het is niet omdat het Commissariaat-generaal verzoeksters verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran. Zij verwijst naar het rapport van Landinfo: *"Iran: Christian converts and house churches (2) – arrests and prosecutions"* van 29 november 2017 (verzoekschrift, stuk 4). Uit het rapport, waar het Commissariaat-generaal aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet. Het feit dat men gewoon een huiskerk heeft bezocht, zorgt al voor een ernstig risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Ten vierde besluit verzoekster dat de situatie voor bekeerde moslims van Iran dermate gevaarlijk is, dat louter stellen dat een bekering (al dan niet) opportunistisch is, en er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt en zij moet als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag worden erkend.

- In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing motiveert helemaal niet waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wat een schending is van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans *"op vervolging of"* het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. De vraag die zich stelt: dreigt verzoekster slachtoffer te worden van ernstige schade in haar land van herkomst, *in casu* Iran? Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar die in de toekomst naar toe kan of moet. Verzoekster is van mening dat de beoordeling van haar verzoek op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoekster tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoekster betrekking heeft, namelijk dat zij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat zij elders haar toevlucht zoekt. *"Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

In eerste instantie bespreekt het verzoekschrift de algemene situatie van christenen in Iran, een element dat grondig onderzocht moet worden bij de beoordeling. Zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM, in de zaak *"F.G. t. Zweden"*, nr. 43611/11 van 23 maart 2016, alsook van het Hof van Justitie, in de zaak *"Y. en Z."*, nr. C-71/11 en C-99/11 van 5 september 2012. Zij verwijst naar de hangende zaak bij het EHRM, *"M.A.M. t. Zwitserland"*, nr. 29836/20. Volgens het World Watch List 2021, van opendoors.org.hk, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 8, 1 plaats hoger dan vorig jaar) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen. Zo blijkt dat het niveau van persecutie tegen Christenen er niet minder dan 86% bedraagt (verzoekschrift, stuk 6). Ook het jaarlijks rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran (verzoekschrift, stuk 7).

Verder blijkt ook uit een geactualiseerd rapport van USCIRF van augustus 2021 dat de nieuwe wetgeving die president Hassan Rouhani heeft getekend, leidt tot een verdere vervolging van christenen in Iran (verzoekschrift, stuk 8). Deze recente wetswijziging in Iran (maart 2021) toont opnieuw aan dat de situatie van bekeerde christenen in Iran geenszins is verbeterd, en dat verzoekster aldus een reëel risico loopt om veroordeeld te worden bij een terugkeer naar Iran, enkel omwille van haar geloof. Dit impliceert uiteraard een schending van artikel 9 van het EVRM. Verder heeft Open Doors een artikel in mei 2021 gepubliceerd, waarbij wordt verwezen naar het feit dat 3 bekeerde christenen werden veroordeeld wegens nieuwe aangepaste wetgeving in Iran (verzoekschrift, stuk 9). Zo heeft President Rouhani verschillende amendementen doorgevoerd aan de artikelen 499 en 500 van het Iraanse Strafwetboek in februari 2021 en traden deze in werking op 5 maart 2021 (verzoekschrift, stukken 10-11). Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2021 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden (verzoekschrift, stuk 12). Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhoudt, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Vertegenwoordiger van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU. Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een 'smiley face' op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoekster geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zal ondergaan. Dit werd onvoldoende onderzocht. Verzoekster meent zelfs dat de commissaris-generaal in haar dossier zelfs niet te goeder trouw is, gelet op de samenvatting van het eigen Cedoca-rapport van 21 februari 2021 "*COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom*", dat zelfs niet werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster is verbaasd de bestreden beslissing te lezen als zij de informatie van Cedoca leest, gelet op de bevindingen die de commissaris-generaal zelf heeft genomen (verzoekschrift, stuk 13). Het is dan ook frappant op te merken, dat hoewel deze COI Focus een update kreeg (van april 2019 naar februari 2021), de conclusie nog steeds hetzelfde is. Verzoekster vraagt zich dan ook af waarom dit rapport niet werd toegevoegd aan het administratief dossier. De enige verwijzing naar objectieve bronnen betreft een Australisch rapport van april 2020 en een COI Focus over de behandeling van terugkerende asielzoekers naar Iran van maart 2020. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat een update van het rapport van 2021 niet wordt toegevoegd, gelet op de duidelijke conclusie, die sinds 2019 onveranderd is. Verzoekster wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak "*J.K. e.a. t. Zweden*", nr. 59166/12, van 23 augustus 2016. Dat de situatie voor bekeerde christenen in Iran nog onveranderd blijkt te zijn, wordt letterlijk ook aangehaald in het recente rapport van het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 (verzoekschrift, stuk 15).

In tweede instantie bespreekt het verzoekschrift de terugkeer van Iraniërs naar Iran na een verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing is nogal zeer summier in zijn motivering dat verzoekster geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder *in concreto* rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie. Er worden twee bronnen vermeld, met name het Australische DFAT "*Country Information Report Iran*" van 14 april 2020 en een Cedoca-rapport "*COI Focus Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020. Verzoekster is vooreerst niet akkoord met de verwijzing naar het Australische DFAT Country Information Report Iran van 14 april 2020, gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 10, derde lid, b) van de Richtlijn 2013/32/EU, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen. Hierbij verwijst verzoekster ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden, zoals bijvoorbeeld te lezen in de hierboven reeds aangehaalde uitspraak in de zaak "*J.K. e.a. t. Zweden*". Uit deze rechtspraak volgt dat een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming adequaat en voldoende moet steunen op zowel informatie van de beoordelende overheid als op betrouwbare en objectieve informatie van andere nationale overheden, VN agentschappen en gerenommeerde non-gouvernementele organisaties. De betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van die informatie moet worden beoordeeld aan de hand van de autoriteit en reputatie van de auteur, de methode van het onderzoek waarmee de informatie is vergaard, de consistentie van de conclusies en de mate waarin de informatie wordt ondersteund door informatie afkomstig van andere bronnen. Daarnaast kijkt het EHRM na in hoeverre een bron aanwezig is in een land van herkomst en de capaciteit heeft om te rapporteren over dat land van herkomst.

Verzoekster verwijst naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vervat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs. Verzoekster haalt aan dat de manier waarop het Commissariaat-generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10, derde lid, b) van de Richtlijn 2013/32/EU en de rechtspraak van het EHRM. Verzoekster is de mening toegedaan dat niet is aangetoond in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand is gekomen. In de praktijk vermeldt het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragrafen 5.29 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen. Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak "*Sufi en Elmi*", nrs. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het Commissariaat-generaal heeft nagelaten te verifiëren. Verder kan verzoekster hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers. Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre 1 (unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi-Country Representation in Canberra)). Het feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen. Verder verwijst de bestreden beslissing ook naar het Cedoca-rapport "*COI Focus Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten*" van 30 maart 2020. Ook hier leest verzoekster er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is. Doch als dan een voorbeeld wordt gegeven in deze nota dan gaat het *nota bene* over een Iraanse asielzoekster, mevrouw F.A., die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd (verzoekschrift, stuk 14; Landeninformatie, stuk 7, nr. 4). Zelf verwijst verzoekster naar het UK Home "*Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts*" van februari 2020 (verzoekschrift, stuk 5). Verzoekster is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op haar uitgebreide religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten, alsook het prediken van verzoekster op haar sociale media. Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan de commissaris-generaal laat uitschijnen. Opnieuw, gaat de bestreden beslissing hierin de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran. Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten (verzoekschrift, stuk 16). Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs (verzoekschrift, stuk 15). Verzoekster verwijst aldus naar recentere informatie dan de commissaris-generaal, waardoor er een schending is van artikel 10, derde lid, b) van de Richtlijn 2013/32/EU, die rechtstreeks werking heeft in België. Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende christenen niet zo eenzijdig is als de bestreden beslissing wil laten uitschijnen. Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van verzoekster, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou kunnen uitmaken. Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door de commissaris-generaal.

In derde instantie bespreekt het verzoekschrift de discriminatie van bekeerde Iraniërs in Iran. Verzoekster wenst verder ook nog op te merken, dat indien zij dient terug te keren naar Iran, zij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran van bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt. Zo wenst zij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart. Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren (verzoekschrift, stuk 17). Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat. Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 van het EVRM. Dit wordt verder ook bevestigd in het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 (verzoekschrift, stuk 15).

Dat de discriminatie van christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2021 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 maart 2021 (verzoekschrift, stuk 18). Dit wordt trouwens ook bevestigd in de eigen COI Focus van 26 februari 2021 *“Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom”* (verzoekschrift, stuk 13). Opnieuw wordt aangetoond dat de situatie van bekeerde christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

In vierde instantie besluit verzoekster dat is aangetoond dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, een risico inhoudt op een *“ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw”*. Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt. Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden. Trouwens, de bestreden beslissing betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit. Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren. De bestreden beslissing motiveert helemaal niet waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Aldus wordt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende documenten:

- “3 *Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;*
- 4 *Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;*
- 5 *UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;*
- 6 *Open Doors World Watch List 2021;*
- 7a-f *Jaarlijks rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom)mbt Iran van april 2021;*
- 8a-d *Geactualiseerd rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom)mbt Iran van augustus 2021;*
- 9 *Open Doors 20 mei 2021 Three Iranian Christians could face prison under amended legislation;*
- 10a-c *Nederlandse beëdigde vertaling uittreksel 5e boek Iraanse Strafwetboek , recente toevoeging van 2 artikels mbt belediging van officiële religies en respect voor Iraanse ethnies;*
- 11a-b *Nederlandse beëdigde vertaling gewijzigd artikelen 499 en 500 Iraans Strafwetboek mbt belediging van elke Iraanse ethnies of godsdiensten;*
- 12 *Annual report 2020 violations against Christians in Iran, januari 2021;*
- 13a-c *COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;*
- 14a-b *COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020;*
- 15a-l *Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021;*
- 16 *Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;*
- 17a-b *Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;*
- 18a-c *CSW, Iran: General Briefing, maart 2021.”*

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem geschonden geachte bepalingen en een theoretische toelichting hierbij laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Voorafgaand merkt de Raad op dat het verzoekschrift de beoordeling van de bijzondere procedurele noden ongemoeid laat. Evenmin voert verzoekster een concreet verweer inzake de motivering over de problemen die verzoekster heeft gekend met een ex-vriend en de studentikoze perikelen aan de universiteit, die geen aanleiding geven tot een nood aan internationale bescherming. De motieven in dit verband zijn correct en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad als hier hernomen beschouwd. De Raad merkt op dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, haar geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Verzoekster werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle elementen ter staving van een verzoek reeds bij aanvang, bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster stelde expliciet dat zij eigenlijk maar één reden heeft voor haar verzoek om internationale bescherming, namelijk haar bekering (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5, p. 2-3).

Verder maakt het verzoekschrift een onderscheid tussen de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de toelichting onder het tweede onderdeel, de subsidiaire beschermingsstatus, opnieuw ingaat op de beweerde bekering van verzoekster tot het christendom die bij voorrang wordt onderzocht in het kader van de vluchtelingenstatus. Aldus moeten beide onderdelen van het middel samen worden behandeld.

De Raad benadrukt dat het van belang is dat verzoekster haar verklaringen over de gestelde godsdienstige bekering naar behoren staft. De verklaringen die zij over haar godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap aflegt, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoekster wordt evenwel verwacht dat zij alle elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk indient (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoeksters verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor haar verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Bijkomend merkt de Raad op dat de uitleg van verzoekster over het feit dat zij haar reispaspoort niet kan voorleggen, niet wordt aanvaard. Bij aanvang van de procedure gaf verzoekster aan dat zij haar paspoort afgaf aan de smokkelaar in Italië (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 10). Verzoekster stelde dat het de keuze van de smokkelaar was om haar naar België te brengen (*Ibid.*, p. 11-12). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft verzoekster een kopie van haar shenasnameh en vertelt zij dat zij nog geprobeerd heeft om haar paspoort terug te krijgen, maar dat dit niet is gelukt omdat zij niet het volledige bedrag zou hebben betaald aan de smokkelaar (Notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 5, p. 7-8). De Raad gelooft niet dat de smokkelaar te weinig werd betaald, aangezien deze verzoekster tot in België heeft vergezeld, zoals overeengekomen, en hiervoor ook 10 000 EUR ontving van verzoeksters familie (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 11-12). Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij tijdens haar reis kon rekenen op de financiële hulp van haar familie (*Ibid.*, p. 8).

Wat de vluchtelingenstatus betreft sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de bestreden beslissing dat verzoeksters verblijf in Italië gedurende meer dan een half jaar, zonder dat zij er een verzoek om internationale bescherming indiende, de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees ondermijnt. De kritiek dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van een oom in België die verzoekster zou hebben, wordt niet aanvaard. Verzoekster heeft immers bij aanvang van de procedure de aanwezigheid van familie in België of Europa niet vermeld (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 9-12). Ook de reden waarom zij haar verzoek in België heeft ingediend bleef beperkt tot de uitleg dat dit de keuze van de smokkelaar was (*Ibid.*). Het verzoekschrift brengt overigens geen enkel bewijs bij dat verzoekster in België een oom heeft. Ook bewijslast inzake de weerlegging van het vermoeden dat voortvloeit uit het interstatelijk vertrouwensbeginsel rust op verzoekster.

De Raad bevestigt tevens de vaststelling dat verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegt over het moment van haar bekering, zelfs rekening houdend met het feit dat een bekering niet van de ene dag op de andere gebeurd is. De herhaling van haar verklaringen afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werpen geen ander licht op deze incoherentie. De loutere bewering dat het een fout betreft in de DVZ-verklaring, klemmt met de vaststelling dat dezelfde tijdsaanduiding ook werd opgenomen in de CGVS-vragenlijst (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 8) als het moment waarop zij vieringen van haar vriendin R. begon bij te wonen. Het loutere feit dat verzoekster niet werd geconfronteerd met deze incoherentie belet niet dat deze kan worden gebruikt als een motief in de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster, die beweerde dat er van deze religieuze bijeenkomsten foto's en filmpjes werden gemaakt, niet een stuk in dit verband voorlegt.

De toelichting in het verzoekschrift werpt evenmin een ander licht op de motivering dat verzoeksters activiteiten in Iran als christelijke bekeerlinge gering waren. Zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat zij nog verwickeld was in een rechtszaak met haar ex-vriend, dan blijft de movering evenzeer overeind. Verzoekster gaf immers zelf aan dat zij niets meer van haar ex-vriend heeft gehoord sinds april/mei/juni 2018 en dat hij in beroep werd veroordeeld op 16 april 2018. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekster uiterst voorzichtig te werk ging in haar religieuze activiteiten, klemmt dan weer met haar verklaringen dat zij foto's en video-opnames maakte van de religieuze bijeenkomsten, zonder dat verzoekster bijzondere maatregelen in acht nam om deze te beveiligen. Met een verwijzing naar haar verklaringen en de algemene bewering dat geen rekening werd gehouden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing steunt op een summier, eenzijdige of verkeerde lezing van verzoeksters verklaringen.

De commissaris-generaal stelt de geloofwaardigheid van verzoeksters bekering in vraag. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Fathi*, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe verzoekster volgens haar verklaringen behoort, dit is haar kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoekster het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die zij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekster over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekster interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b), van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekster om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit. Van verzoekster kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer nu verzoekster afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor verzoekster. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoekster redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in haar nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over haar beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. Op basis van het bovenstaande, meent de Raad dat voormelde elementen *in casu* ontbreken. Verzoekster kon niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

De commissaris-generaal heeft blijkens de bestreden beslissing rekening gehouden met de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuigingen zouden zijn verworven.

Het verzoekschrift ontkent in wezen de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters bekering op basis van de aangebrachte elementen en betwist de bevoegdheid van de asielinstantie om hier een oordeel over te vellen. Dergelijk verweer werpt op zich geen ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing.

De motivering dat er ernstige twijfels rijzen over verzoeksters bekering tot het christendom en haar religieuze activiteiten in Iran, is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u alvorens uw verzoek om internationale bescherming in België meer dan een half jaar in Italië verbleef zonder er om internationale bescherming te verzoeken. Uw verweer dat u met de smokkelaar een bedrag had afgesproken om u tot België te brengen en dat u meent dat de omstandigheden voor vluchtelingen in België beter zijn dan in Italië volstaat in deze niet (NPO I p. 8). In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet immers worden aangenomen dat een behandeling en rechten in Italië in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten. Voorgaande vaststelling plaatst aldus een ernstig voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Vervolgens kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering in Iran tot het christendom bekeerd te zijn.

Zo liet u tegenstrijdige verklaringen optekenen over het moment van uw bekering. Hoewel u stelde dat een bekering niet van de ene op de andere dag gebeurt en er dus niet echt een datum op geplakt kan worden (NPO I p. 5), kan er wel vanuit gegaan worden dat als u dan om een datum wordt gevraagd u hier wel consequent in bent. Daar slaagde u echter niet in. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u zich bekeerde tot het christendom in ordibehest 1396 (april/mei 2017) (Vragenlijst DVZ, vraag 9, afgenomen op 13.10.2020). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hield u het echter op shahrivar 1396 (augustus/september 2017), het moment waarop u naar de bijeenkomsten begon te gaan (NPO I p. 5). In ordibehest 1396 had u volgens uw eigen verklaringen nog geen kennis gemaakt met het christendom, uw vriendin R. vertelde immers pas eind tir 1396 (juli 2017) over haar bekering (NPO II p. 5). Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de start van uw bekering ondermijnt danig diens geloofwaardigheid.

Verder moet gewezen worden op de beperkte christelijke activiteiten die u onderhield in Iran. Zo bent in een periode van twee jaar slechts 10 tot 15 keer naar een bijeenkomst geweest en had u daarnaast geen enkele andere christelijke geloofsactiviteiten (NPO II p. 8, 12). Bovendien blijkt u al in de zomer van 1398 (zomer 2019) voor het laatst te hebben deelgenomen aan een bijeenkomst (NPO II p. 8), terwijl u nog tot januari 2020 in Iran bent gebleven en u pas problemen ervaarde midden aban 1398 (november 2019) (NPO I p. 7, NPO II p. 14). Dergelijke beperkte geloofsactiviteiten wijzen niet op een diepgaande overtuiging en beleving van uw nieuwe geloof en ondermijnen aldus bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering.

Voorts blijken uw gedragingen weinig geloofwaardig. U was op het moment van uw bekering nog steeds verwickeld in de gerechtelijke procedure die u had opgestart tegen uw ex-vriend. U voelde zich geïsoleerd en durfde niets te ondernemen om uw zaak niet nog erger te maken (NPO II p. 10). U beweert bovendien dat uw ex-vriend in staat is om via zijn connecties de werking van justitie te manipuleren (NPO I p. 9-10). Het mag dan ook verbazen dat u wel het risico nam om deel te nemen aan christelijke bijeenkomsten zonder noemenswaardige voorzorgsmaatregelen. Het enige wat u kon doen was voorzichtig zijn in uw communicatie en met niemand hierover spreken (NPO II p. 9). Dat u dan wel foto's en video-opnames maakte van de bijeenkomsten en dit beeldmateriaal op uw gsm en laptop bewaarde zonder enige vorm van beveiligingsmaatregelen en zonder enig plan in het geval iemand in de problemen zou komen door

dit beeldmateriaal, mag dan ook verbazen. Uw verklaring voor uw nalatige gedrag, dat u nooit dacht dat het zo zou aflopen, kan gezien uw eerdere ervaringen met de Iraanse autoriteiten en gezien u zich bewust was van de opsporingscapaciteiten van de autoriteiten niet volstaan (NPO II p. 17).

Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over uw bekering tot het christendom en uw religieuze activiteiten in Iran."

De verdere motivering van de bestreden beslissing, namelijk dat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht wordt in wezen ongemoeid gelaten in het verzoekschrift. Verzoekster volhardt in de door haar afgelegde verklaringen hierover. Verzoeksters uitleg dat zij niet van haar familie, laat staan van haar zieke moeder die meer dan zestig jaar oud is, 'die door de hele situatie al een zwakke gezondheid heeft', kan verwachten dat zij zich informeert naar de situatie van verzoeksters medegelovigen, wordt niet aanvaard. Verzoeksters familie heeft haar steeds gesteund, in het bijzonder financieel. Het verzoekschrift geeft overigens uitdrukkelijk aan dat verzoekster geen bewijsstukken had van de problemen met haar ex-vriend bij aanvang van de procedure, maar deze werden overgemaakt aan verzoekster voor het eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. De blote bewering dat haar medegelovigen niet meer op whatsapp zijn terug te vinden, is te lichtvoetig. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat (i) verzoeksters verklaringen over de omstandigheden van de arrestatie van Sa. tekortschieten, (ii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij werd verwittigd van de arrestatie van Sa., (iii) de geschetste chronologie en het verloop van haar vlucht uit Iran evenmin voor waar kan worden aangenomen, en (iv) verzoekster ongelooflijk weinig weet te vertellen over het lot van haar medegelovigen. De motieven in dit verband zijn correct en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad hier hernoemen: *"Dat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan gehecht worden blijkt tevens uit onderstaande vaststellingen.*

Zo schiet u te kort in uw verklaringen over de omstandigheden van de arrestatie van Sa. U wist niet met zekerheid door wie Sa. werd meegenomen, of er een arrestatiebevel was, noch naar waar ze werd meegenomen (NPO II p. 15). U heeft hier ook niet naar gevraagd. Uw verklaringen dat u dacht deze informatie niet meer nodig te hebben, daar er een teller aan het lopen was en u maar beperkte tijd had om weg te geraken, kan niet volstaan, daar deze informatie over de kern van uw probleem gaat en daar u nog een week in uw huis verbleef alvorens onder te duiken (NPO II p. 15, 18). Dit klemmt bovendien des te meer u wel details kon geven over hoe Sa. geïdentificeerd was tijdens de betoging (NPO II p. 15). Verder mag het trouwens verbazen dat Sa. het risico nam om deel te nemen aan een protest. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men in Iran al wordt gestraft louter voor het feit dat men protest uit. Zichzelf zo in de kijker zetten valt moeilijk te rijmen met de discretie die jullie in acht beweerden te nemen (NPO II p. 9, 14).

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u verwittigd werd van de arrestatie van Sa. Voor de DVZ stelde u dat de moeder van R. u op de hoogte bracht (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat u het van R. te weten kwam (NPO II p. 14, p. 16). Over het tijdstip waarop u gecontacteerd werd was u evenmin eenduidig. Aanvankelijk verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u twee dagen na de arrestatie van Sa. op de hoogte werd gebracht (NPO II p. 14), om even later uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat u de volgende ochtend vroeg door R. werd gecontacteerd (NPO II p. 16). Gewezen op uw eerdere verklaringen kon u louter verklaren dat u zich vergist had (NPO II p. 16). Ook over de wijze van contact opnemen was u niet coherent tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, eerst verklaarde u dat het via sms was gegaan, vervolgens via whatsapp, dan weer via een bericht en ten slotte hield u het op een telefonisch contact (NPO II p. 16).

Het verdere verloop van uw vlucht uit Iran kan evenmin voor waar aangenomen worden. Waar u stelde voor de DVZ dat u ongeveer twee maanden ondergedoken bleef in het huis van de vriend van uw broer in Arak (Vragenlijst CGVS, afgenomen op DVZ, vraag 3.5), beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u iets meer dan drie weken in dit huis verbleef (NPO II p. 18). U nam bovendien nog het risico om zelf persoonlijk naar de ambassade te gaan tijdens uw onderduiking (NPO II p. 18). Uw voor het CGVS geschetste chronologie mist trouwens coherentie. Sa. werd midden aban 1398 (eerste helft van november 2019) gearresteerd (NPO II p. 14). Een week later dook u onder in Arak (NPO II p. 18). U dook ongeveer 3 weken, misschien iets langer, onder in Arak (NPO II p. 18). U verliet vanuit uw onderduikadres in Arak Iran (NPO II p. 18). U verliet Iran evenwel pas op 17 januari 2021 (NPO I p. 7).

Tot slot wist u bijzonder weinig te vertellen over het lot van uw medegelovigen. U heeft hen niet meer proberen contacteren, naar eigen zeggen uit schrik en omdat u bezig was met het regelen van uw reis.

U was bang voor de eventuele gevolgen (NPO II p. 17, 19). Gevraagd of u na uw aankomst in België probeerde om contact met hen op te nemen, stelde u louter dat u hun accounts niet meer kon terugvinden op whatsapp (NPO II p. 20). U ondernam evenwel geen andere pogingen om R. te contacteren (NPO II p. 19). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding staat dan ook geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen.”

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de zienswijze van de commissaris-generaal, die stelt als volgt:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.”

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters bekering en de redenen voor haar vertrek uit Iran, is het duidelijk dat de beleving van het christendom in België een manifest opportunistisch karakter heeft. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als zodanig zal manifesteren, noch dat zij als zodanig zal worden gezien door haar omgeving. Bijgevolg is het van geen belang om te verwijzen naar de situatie van bekeerlingen tot het christendom, zodat de informatie hierover in het verzoekschrift niet relevant is.

Het loutere feit dat verzoekster is gedoopt op 8 augustus 2021 is geen determinerend element, te meer dit zich in België heeft afgespeeld. Het feit dat de bestreden beslissing de oprechtheid van verzoeksters bekering in twijfel trekt, is geenszins irrelevant. Het verzoekschrift betwist in wezen de bevoegdheid van de commissaris-generaal om zich hierover uit te spreken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar beweerde bekering. Haar religieuze activiteiten in België zijn klaarblijkelijk niet ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake hun bekering, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in België een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben. Deze strekken er enkel toe om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Uit de achtergrondinformatie, alsook de rechtspraak die het verzoekschrift bijbrengt blijkt geenszins dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing steunt op wezenlijke punten verschillend is, noch dat de commissaris-generaal een onzorgvuldig of onvolledig onderzoek heeft uitgevoerd van de aangebrachte gegevens en dit de Raad tot een andere beoordeling noopt (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 3 en 4). Uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekster, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, toont dit wat haar betreft niet aan of maakt dit niet aannemelijk. Bijgevolg wordt verzoekster niet bijgetreden dat de landeninformatie van het DFAT-rapport van 14 april 2020 (Landeninformatie, stuk 7, nr. 3) niet dienstig is. Een schending van artikel 10, derde lid, b), van de Richtlijn 2013/32/EU wordt geenszins aangetoond. Vooreerst legt deze bepaling een aantal verplichtingen op aan de EU-Lidstaten en de commissaris-generaal kan niet worden beschouwd als Lidstaat in deze zin. Bovendien hebben richtlijnen geen directe werking. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1°, van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet, het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Wat de aangevoerde strijdigheid met het artikel 4, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU betreft, merkt de Raad op dat dit artikel werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoogt dat tevens steunt op de suggestieve lezing van een persbericht van 6 december 2020 van Iran Human Rights – drie Iraniërs kregen de doodstraf *“onder meer om illegaal het land te hebben verlaten”* – kan niet in verband worden gebracht met onderhavige zaak die betrekking heeft op de manifest opportunistische bekering tot het christendom.

De Raad wijst er nog op dat de informatie van sociale media, geen objectieve bewijswaarde heeft. Verzoekster maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van haar activiteiten, aldus niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten zou komen te staan. Verder weerlegt zij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van de activiteiten in België, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op sociale media verwijderd.

De door verzoekster neergelegde documenten (Documenten, stuk 6) werpen geen ander licht op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming:

“Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw nationaliteit en identiteit staan niet ter discussie, noch het feit dat u over een rijbewijs beschikt. Aan het feit dat u een klacht indiende tegen uw ex-vriend en de gerechtelijke procedure die u als gevolg daarvan doorliep wordt evenmin getwijfeld. Het attest van uw kerkgang in België duidt louter op uw aanwezigheid daar en kan niet duiden op een daadwerkelijke verinnerlijkte beleving van uw geloof. Voor wat betreft uw doopcertificaat en uw diploma van de bijbelstudie die reeds eerder werden besproken, kan eenzelfde conclusie worden getrokken.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP